

Ročník XXIX

V Praze, 25. ledna 1895

Číslo 11 (1440)

Rozkvět.

Roman.
Napsal Dr. Edu. Šeboda.

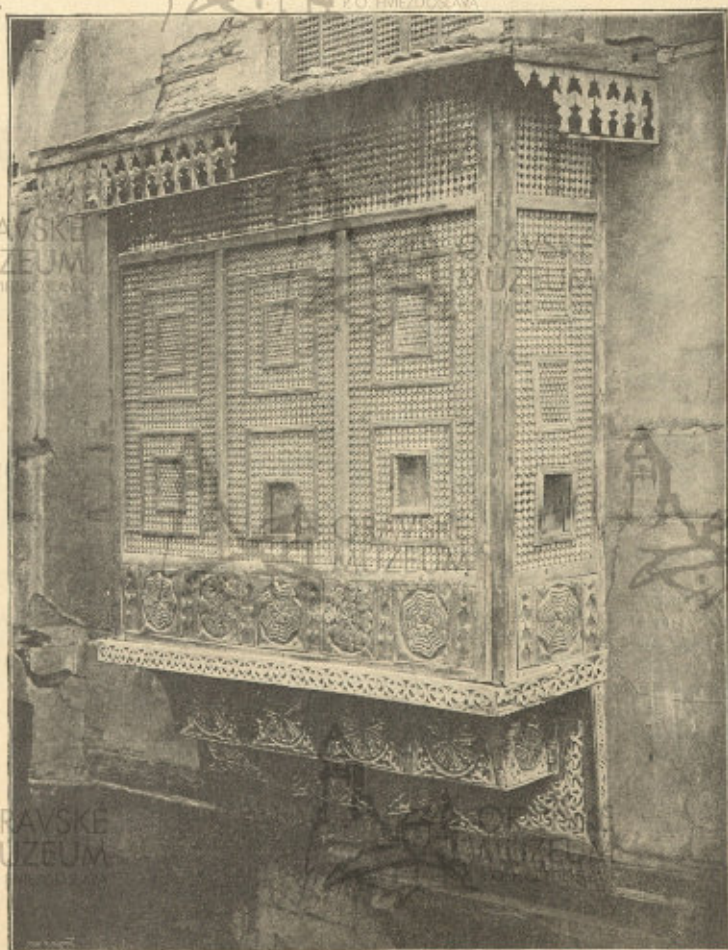
(Pokračování.)

Josef přišel ještě jednou pát se strýce, jak se mu vede.

„Je mi líp,“ zašeptal nemocný nakloněnému scho-
vanci u samého neha. „Jdi
jen spat — jdi — cheche —“
A hmatl rukou do vzdu-
chu. Josef chtěl zůstat u
postele přes noc, ale Ma-
stálka vrtěl hlavou. „Jen
jdi spat, jdi — já chečáky
spat — cheche —“

Podal ještě strýcovi vo-
du, kapky, nadzvedl mu
petinu pod hlavou a ode-
šel. Venku slabě mrzlo a
hvězdy na tušovém nebi
se jiskřily. Josef přešel po
dvore, stanul, naslouchal,
a nevěděl, co by učinil.
Umiňoval si, že nepřijde
spat po celou noc, že bude
přecházení po dvorečku a
naslouchat u dveří, co se
děje. Ale brzy prostýdl, a
když uvnitř shaslo světlo
a nic se neozývalo, odešel
do chléva a uleh si. Za-
motal se brzy do přediva
snů a nepokojně usnul.

Maštálka nespál. Slyšel
dýchání spící ženy, ale je-
mu připadalo jako pod-
zemní hlucení neznámých
lidí. Zdálo se mu, že se
dosud valí jeho hrdelem ony
hmotné mraky, před očima
svinovaly se mu s nepo-
stíznou rychlostí žlutavé
obrázky, vířily, točily se,
lámaly a mizely. Na prsou
jeho (už silně propadlých)
zdálo se mu, že leží ona
těžká zlost, ale ne jako
pocit, ale jako hromada
země. Brzy však myslil,

Mušarabijs (arkýř s mřížovím).

(K EGYPTSKÝM OBRAZŮM Gustava Schmorantze.)

že to není země, ale kůň,
kterým je přibit k posteli.
Pak se mu zdálo, že jej
někdo zvedal, hlavu mu
vytáhl a na stěnu připíchl.
„Tak, tak se mi dobře
leží,“ myslil, že si k sobě
pošepal; ale brzy jej hlava
bolela, a onen někdo opět
mu hlavu natáhl a jinam
připíchl. Pak se míchavou
plochou žlutých obrázků
před samými očima se sil-
nou určitostí hromadil, že
divý, poněkud zelenavě o-
světlený kout, kotočící jeho
valy se na všechny strany
a vše vyplnil.

„Ježší,“ volal Maštálka
silným hlasem (ale to se mu
jen zdálo, neboť hýbal rty
a hlasu neměl), „vždyť já ...
vždyť já jsem zapomněl, že
je to políčko u dvou hrušti-
ček taky moje ... že jsem
ho koupil za Josefový pe-
nizek. Ženo! To políčko
bude taky chlapcevo! — Vo-
líka užkost jej spoutávala.
„Pro Pánaboha,“ volal ne-
hlasným dechem smrtel-
ného hrdla. Naslouchal ...
nic se nehnu, jen pod-
zemní hlucení pokračovalo.
Ucítil souživé pohnutí, chtěl
vstát, vzepnouti se (postel
zavrzala), v myslí měl jasné
vědomí o tom, jak políčko
koupil ... chtěl křičet, ale
nikdo ho neslyšel. I na
očích jakoby mu něco se-
dělo, ruce a nohy jakoby
mu někdo mačkal, a kout
před očima jakoby zčernal.
„Rychtář,“ mluvil (ale opět
ne hlasem). „to políčko
u dvou hruštiček taky patří
schovanci Josefovi Nová-
kovi ...“ (Naslouchal). „Co?
Nejste tady?“

Kolem srdce svinovalo
se mu cosi palčivého, sil-

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

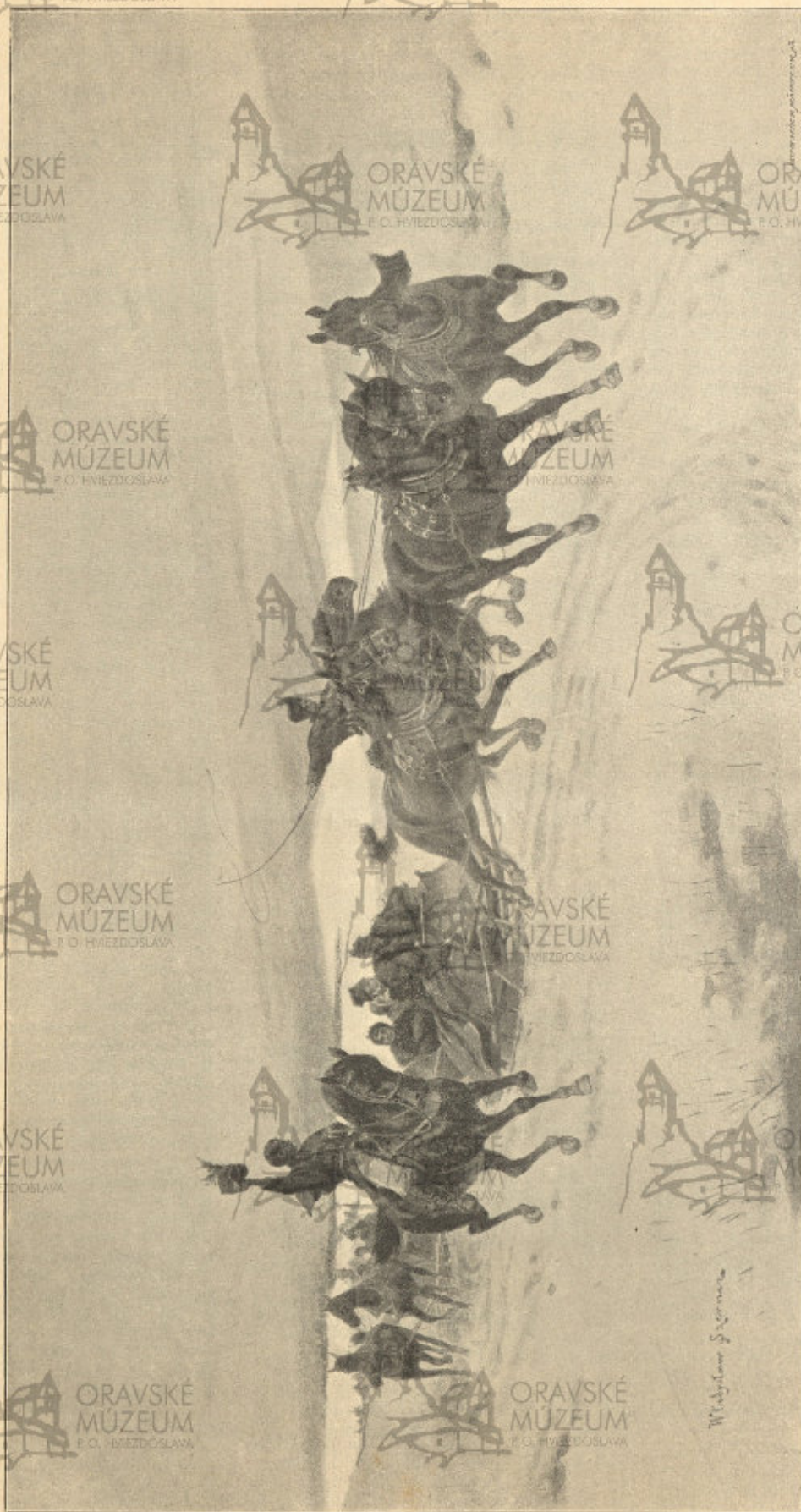
ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

KULIG.

Obraz WLADYSLAWA SZERNETĄ

Władysław Szerneta

Świątów XXIX. 18